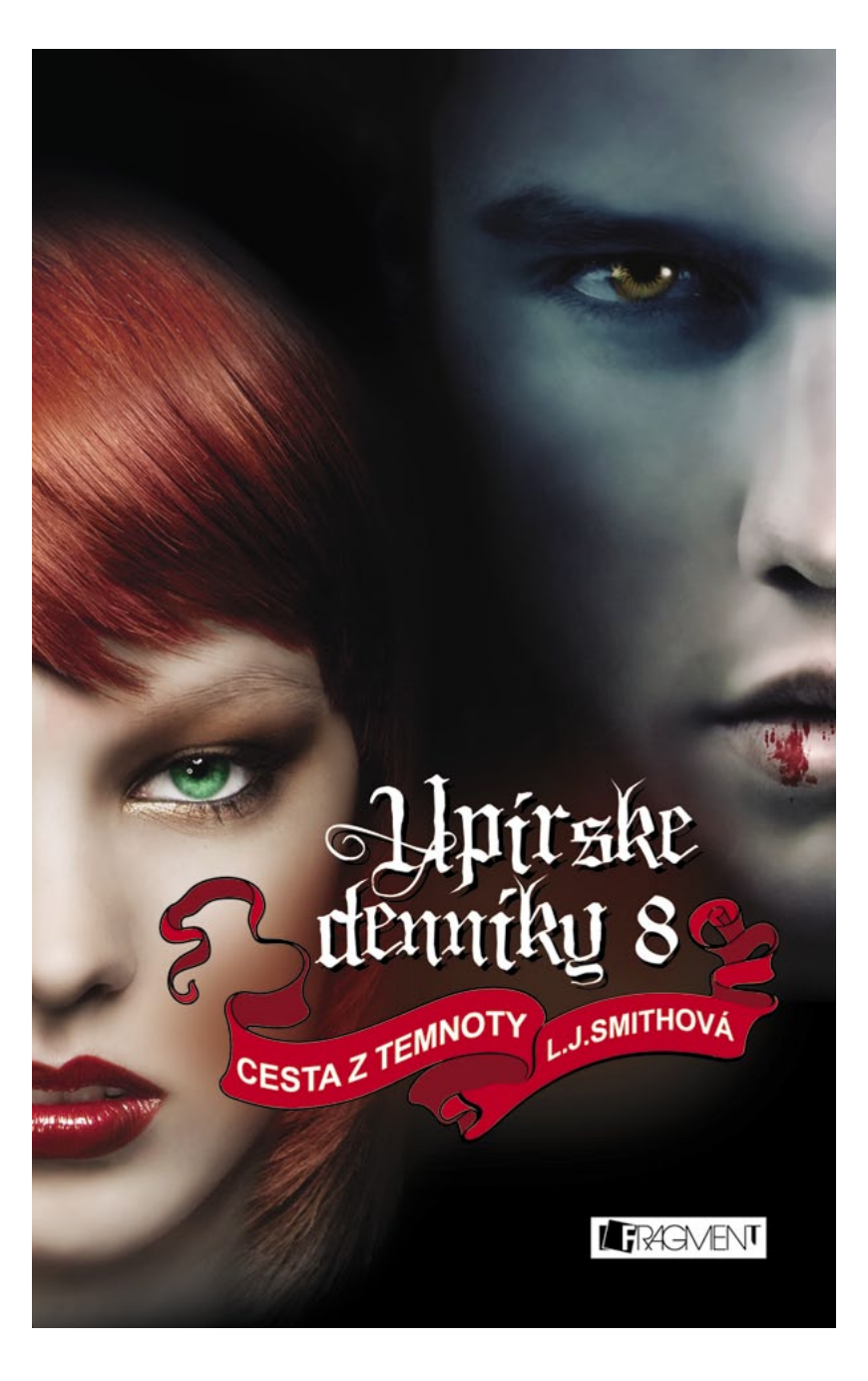

Upírske denníky 8

CESTA Z TEMNOTY

L.J. SMITHOVÁ

FRAGMENT

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

- Upírske denníky 1 – Prebudenie**
- Upírske denníky 2 – Súboj**
- Upírske denníky 3 – Zbesilosť**
- Upírske denníky 4 – Temnota**
- Upírske denníky 5 – Návrat**
- Upírske denníky 6 – Temné sily**
- Upírske denníky 7 – V moci tieňov**
- Upírske denníky 9 – Tajomstvá**

L. J. Smithová

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty – e-kniha

Copyright © Fragment 2012

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Nasťahovali sa v hodine, keď boli ostatné panstvá, okolo ktorých prechádzali, tmavé a tiché. Elena, Meredith i Bonnie si vybrali izby na hornom poschodí, pekne jednu pri druhej. Neďaleko bola luxusná kúpeľňa s belaso-bielou mramorovou dlážkou a jedinečným bazénikom v tvare obrovskej ruže. Dalo sa v ňom dokonca plávať, bol vyhrievaný pieckou na uhlie a starala sa oň veselá slúžka.

Elenu potešilo najmä to, čo sa stalo potom. Damon potajomky kúpil niekoľko otrokov od úctyhodného obchodníka na súkromnej dražbe a potom im dal slobodu. Ponúkol im prácu za peniaze a ešte aj voľno. Takmer všetci bývalí otroci radi zostali, len niekoľkí odišli alebo utiekli – najmä ženy, ktoré hľadali svoje rodiny. Ostatní začali pracovať pre lady Ulmu, aby jej mal kto pomáhať,

keď po vyslobodení Stefana odídu Damon, Elena, Bonnie a Meredith preč.

Lady Ulma dostala dole izbu „panej domu“, hoci Damon ju k tomu musel takmer prinútiť. Sám si vybral miestnosť, ktorá cez deň slúžila ako pracovňa, ale aj tak nemal noci tráviť pod strechou.

To bolo trochu chúlостivé, pretože väčšina služobníctva poznala život upírov. Mladé dievčatá a ženy, ktoré chodievali na panstvo šiť, variť a upratovať, očakávali, že sa budú pri Damonovi striedať ako daryne.

Damon to Elene vysvetlil a ona ich predstavu hneď zavrhlá. Bolo jej jasné, že Damon túži po stálej dodávke dievčat, od útlých po červenolíce sedliačky s bujnými proporciami, ktoré sa dajú veľmi rady ochutnávať, aby za to dostali rôzne čačky, ako bývalo zvykom.

Zároveň odmietla myšlienku, že bude svoje služby lovca prenajímať. Strelec dokonca spomenul, že niečo by sa dalo podniknúť aj s vonkajším svetom – napríklad ponúknuť výcvik špeciálnej jednotke námorníctva SEAL.

„Hej, a zo všetkých vojakov sa stanú upíri,“ odsekla, keď stála pred skupinou otrokov. „Potom môžu pokojne hrýzť hoci aj žraloky. Jasné, že sa môžete vybrať, kam chcete, a loviť ľudí, tak ako sovy lovia myši. Len sa potom nevracajte domov, lebo dvere nájdete naveky zamknuté.“ Pozrela Strelcovi do očí, až sa z jej pohľadu

stalo čosi podobné oceľovej čepeľi, a on odbehol za nejakou súrnou povinnosťou na panstve.

Neprekážalo jej, že sa k nim Strelec nasťahoval, a keď sa dopyčula, ako zachránil Damona pred rozzúreným davom, rozhodla sa, že ak by Strelec niekedy chcel krv od nej, bez váhania mu ju poskytne. Po niekoľkých dňoch, keď sa v dome motal okolo doktora Meggara a potom sa nasťahoval na panstvo lady Ulmy, jej zišlo na um, či jej vlastná zmenšená aura a Damonova zaťatosť nezatajújú pred Strelcom čosi, o čom by mal vedieť. Tak robila čoraz významnejšie narážky, až sa raz rozosmial, priam sa prehýbal od smiechu a vyhlásil, že Američania predsa majú jedno príslovie. *Môžeš priviesť koňa k vode, no nedonútiš ho, aby sa z nej napil.* V mojom prípade, vyjadril sa, môžeš priviesť čierneho pantera – tak si Elena vždy predstavovala Damona – k vode, ak máš teda k dispozícii elektrické bodce a bodce na slony, no keď ho tam raz privedieš, radšej sa mu neobracaj chrbtom. Aj Elena sa smiala, až jej do očí vbehli slzy, no tak či onak sa zaprisahala, že ak sa niekedy Strelcovi zažiada jej krvi, na určitú časť z nej má právo.

Zatiaľ jej jeho prítomnosť vyhovovala. Mala príliš plné srdce vzťahov – Stefan, Damon, ba dokonca aj Matt, ktorý ich zdanlivo opustil –, aby jej hrozilo, že sa zaľúbi do ďalšieho upíra, aj keď si boli blízki. V Strelcovi videla priateľa a ochrancu, nič viac.

Prekvapilo ju, že sa čoraz väčšmi spolieha na Lakshmi. Dievčatko spočiatku len behalo po panstve s odkazmi, na čo nik iný nemal chuť, no postupne sa z nej stala dvorná dáma lady Ulmy a Elenin zdroj informácií o tomto svete. Lady Ulma bola stále pacientkou a vyhovovalo jej, že môže posielat odkazy po Lakshmi dňom i nocou. Elena sa malej mohla vypytovať, koľko chcela, a nevyslúžila si za to povest bláznivej. Musia si kúpiť taniere, alebo sa jedlo servíruje na kuse suchého chleba, ktorý zároveň slúži na utieranie mastných prstov? Nuž, taniere tu boli nové, tak ako vidličky, ale stali sa veľkou módou. Koľko majú muži a ženy v domácnosti dostávať za prácu? Iné domácnosti otrokom neplatili, len ich odievali z obecnej zásoby obnoseného šatstva a udeľovali im zo dva „sviatky“ do roka, takže toto bola novinka. Lakshmi bola ešte mladá, ale smelá a úprimná a Elena sa rozhodla vychovať z nej pravú ruku lady Ulmy – lebo lady Ulma, až sa zotaví, raz bude skutočnou vládkyňou domu.

Milý denníček,
čaká nás večierok či skôr ples. Už o dve
noci. Ja sa však na plesanie necítim –
chýba mi Stefan.

Priznávam, že musím myslieť aj na Matta. Odišiel taký nahnevany, ani sa neobzrel. Nepochopil, že mi môže záležať na Damonovi... a stále môžem ľúbiť Stefana tak veľmi, div mi nepukne srdce.

Elena položila pero a zadívala sa na svoj denník. Bolesť srdca cítila v hrudi tak zreteľne, že keby si nebola istá, čo ju spôsobuje, zľakla by sa. Zúfalo smútila za Stefanom, sotva pre to vládala jesť a spať. Stefan bol ako súčasť jej mysle, ktorá neprestajne horela plameňom, ako fantómová končatina, čo nikdy nezmizne.

Dnes jej nepomohlo ani písanie do denníka. Mohla zapisovať len bolestne lákavé spomienky na dobré časy, ktoré so Stefanom prežila. Aké to bolo úchvatné, keď stačilo obrátiť hlavu a vedieť, že tam bude, že ho uvidí! A teraz to všetko zmizlo a zostal len zmätok, výčitky svedomia a úzkosť. Čo s ním je, čo s ním robia, keď už nemôže len tak obrátiť hlavu a vidieť ho? Ublížujú mu?

Bože, kiežby...

Kiežby som ho vtedy v penzióne bola prinútila zamknúť všetky okná...

Kiežby som bola voči Damonovi podozrievavejšia...

Kiežby som bola odhadla, že tej poslednej noci má hlavu plnú ťaživých myšlienok...

Kiežby... kiežby...

Časom ten refrén opakovalo jej srdce s každým sťahom. Pristihla sa, že pri dýchaní vzlyká, tuho zatvára oči, zatína päsť.

Ak s tými pocitmi neskončím – ak sa nechám takto ničieť –, bude zo mňa len nič v priestore. Tá hrôza ma dorazí a rozdrví, a aj to bude lepšie ako takto za ním žialiť.

Elena zdvihla hlavu... a zadívala sa na seba. Na tú istú hlavu, ale spočívajúcu na denníku.

Zhíkla.

Znovu si hneď predstavila smrť. A potom sa pomaly, otupená toľkými slzami, vrátila k vedomiu, že sa jej to znovu podarilo.

Bola mimo tela.

Tentoraz si ani neuvedomila, že vedome rozhoduje o smere svojej púte. Len letela tak rýchlo, že smer neodhadla. Akoby ju čosi vlieklo, akoby bola chvostom uháňajúcej kométy.

V jednej chvíli si so známou hrôzou uvedomila, že prechádza cez veci, a potom sa zakyvotala, akoby ju ktosi priviazal na koniec biča. Vzápätí ju to všetko katapultovalo do Stefanovej cely.

Stále vzlykala, keď tam pristála, nebola si istá, či je hmotná a či má tiaž, a zatiaľ jej to bolo celkom jedno. Stihla si všimnúť len Stefana, veľmi chudého, ale v spánku usmiateho. Vzápätí ležala na ňom, v ňom, a stále plakala, odrážala sa od neho ľahučko ako pierko, a Stefan sa prebudil.

„Nemôžete mi dopriať ani chvíľu spánku?“ oboril sa na ňu a pridal zopár talianskych slov, ktoré Elena predtým nemala dôvod počuť.

Zachvátil ju hysterický vzlykot, taký podobný tomu, čo občas predvádzala Bonnie. Vlastný nárek ju ohlušil a nepočula v ňom útechu, ak sa jej vôbec nejaká ponúkala. Skutočne mu ubližovali a používali pri tom jej obraz! Príšerné. Áno, chceli Stefana prevychovať, aby ju nenávidel. Sama sa už stihla znenávidieť. A všetci ostatní na celom svete ju tiež nenávidia...

„Elena! Elena, láska, neplač!“

Otupene sa zdvihla, nakrátko zazrela Stefanov odhalený hrudník, a potom sa znovu zrútila v plači, pokúšala sa utrieť si nos do Stefanovej väzenskej uniformy, ktorá vyzerala, akoby ju už čokoľvek mohlo iba zlepšiť.

Samozrejme, že to nedokázala, tak ako necítila ruku, ktorá sa ju pokúsila nežne objať. Nepriniesla si so sebou telo.

Napriek tomu si priniesla slzy a chladný hlas, nepodajný ako oceľ, v nej povedal: *Prestaň nimi plytvať, ty hus! Použi tie slzy! Ak už plačeš, tak mu plač do tváre, do rúk. A, mimochodom, naozaj ťa všetci nenávidia.*

Ešte aj Matt, aj ten ťa nenávidí, a pritom Matt má každého rád. Plechový, krutý a veľmi pôsobivý hlas takto pokračoval a Elena sa rozvzlykala ako dážď. Len roztržito vnímala účinky každej kvapky. Tie slzy menili bielu kožu na ružovú, farby vstupovali do Stefana, šírili sa v ňom ako vlnky na hladine vody.

Ibaže slzy padali tak rýchlo, že teraz to vyzeralo ako búrka na hladine rybníka Wickery. Musela si spomenúť, ako raz Matt spadol do rybníka, pretože zachraňoval dievčatko, ktoré sa preborilo cez ťad. A potom znovu myslela na to, že Matt ju nenávidí.

„Nie, nie, láska moja, neplač,“ prosíkal Stefan tak úprimne, že každý by uveril jeho slovám. Lenže ona? Elena vedela, že teraz vyzerá otrasne, s opuchnutou tvárou. Nie je jeho krásna láska. A musel by byť šialený, aby chcel

zastaviť ten plač, lebo slzy mu dávali nový život všade, kde sa dotkli jeho pokožky – a azda práve tá búrka v ňom pri-
niesla úžitok, lebo jeho telepatický hlas bol silný a istý.

Elena, odpusť mi. Bože, daj mi aspoň jedinú chvíľu s ňou! Jedinú chvíľu! Potom znesiem všetko, aj skutočnú smrť. Len chvíľu, v ktorej sa jej budem môcť dotknúť!

Azda sa nad ním Boh zlutoval, pretože Elenine pery sa teraz chveli nad Stefanovými, akoby si aj v tejto podobe mohla ukradnúť bozk – ako kedysi, keď spal. Elene sa na okamih zazdalo, že pod svojimi perami cíti teplo jeho pier a že ju poštekli jeho mihalnice, keď prekvapene roztvoril oči.

Stuhli, vytreštili oči, ani jeden nebol taký hlúpy, aby to zrušil pohybom. No Elena sa neovládla, pretože teplo Stefanových pier jej vyslalo vlnu tepla do celého tela. Roztopila sa v tom bozku, zvláčnela, a telo si síce udržala v rovnakej polohe, ale oči sa jej rozostřili a viečka klesli.

Znovu sa mihalnicami obtrela o čosi hmotné a chvíľa sa pokojne skončila. Elena mala dve možnosti: zvriesknuť a telepaticky sa rozzúriť na Najvyššieho, že im poskytol len chvíľočku, o ktorú Stefan prosil. Alebo mohla pozbierať odvalu a usmiať sa, možno aj svojho milovaného utešiť.

Vyhralo v nej to lepšie ja, a keď Stefan otvoril oči, skláňala sa nad ním a tvárila sa, že sa opiera o lakte a o jeho hrudník. Usmievala sa a upravovala si vlasy akoby nič.

Stefan jej úsmev s úľavou opätoval. Vyzeralo to, že kým sa jej nestane nič zlé, on znesie všetko.

„Damon by sa zachoval prakticky,“ podpichla ho. „Počkal by, kým sa vyplačem, pretože jeho zdravie je preňho najdôležitejšie. A modlil by sa za...“ Zmĺkla a rozosmiala sa, takže Stefan sa usmial ešte širšie. „Netuším, za čo by sa modlil. Damon sa asi nemodlí.“

„Pravdepodobne nie,“ prikývol Stefan. „Keď sme boli deti – ľudské deti –, náš farár so sebou nosieval palicu a používal ju častejšie na chrbty chlapcov než ako oporu pri chôdzi.“

Elena si spomenula na útle dieťa prikované k obrovskému ťažkému balvanu plnému tajomstiev. Patrilo k nim aj náboženstvo? Bolo tam za zamknutými dverami, utajené ako všetko to, čo Damon citlivo vnímal a čo preto v sebe uzavrel?

Nechcela sa na to pýtať Stefana. Namiesto toho stíšila „hlas“ na telepatický šepot, ktorý len-len že pohladil citlivé neuróny v Stefanovom mozgu: *Čo praktické by ešte Damon mal na mysli? Niečo v súvislosti s útekem z väzenia?*

„Nuž... myslíš útek z väzenia? Predovšetkým by si sa mala vyznať v meste. Mňa sem priviedli so zaviazanými očami, no keďže nemajú silu odobrať upírom ich kliatbu a zmeniť ich na ľudí, zostali mi ostatné zmysly. To mesto je veľké zhruba ako New York a Los Angeles dohromady.“